

L'estany de Banyoles

Si corrent per terres gironines el viatger s'atura a la vila de Banyoles, pot contemplar l'estany, una de les joies més preuades d'aquelles comarques, que tenen per límit la bellesa feréstega i incomparable de la Costa Brava i les altíssimes testes de les neus eternals del nostre Pireneu.

Aquell estany és com una perla caiguda al bell mig d'aquelles terres, per a fer, junt amb el mar i la muntanya, un cercle simbòlic i gegantí; corona vetusta on s'ha desgranat bona part de la nostra història; paratges ideals cantats pels poetes i literats de tots els temps.

L'estany, però, no és d'una bellesa estàtica i majestuosa com ho són la mole immensa de la muntanya i la feresa de les roques de la costa. És d'una bellesa suau, tranquil·la, que us deixa els sentits presos per dolça beatitud i benestar. Ací no sentiu els bramuls del torb; no us sentiu embolcallats per onades de boires galopants, com carros grandiosos, missatgers dels deus de les llegendes pirenenques. Ací no sentiu el soroll entorpidor dels sentits de les ones furioses batent en els penya-segats de roques capricioses que aixequen cortines d'escuma enlaire, com un clam d'impotència. Ací tot és pau, tant en la natura com en l'esperit dels homes.

Un bell jorn jo anava a l'estany; era a la primavera; anava embadalit, corprès... Aquella sentor, aquell aire tan diafan, tan transparent; aquelles hortes amb els fruiters florits... Tot cantava l'esplendidesa d'aquella terra; tot cantava la virtut d'aquells homes, que la transformen en profitosa llavor, sense treure gens ni mica les seves gales, ni la seva gamma multicolor.

A la vora de l'estany hi havia uns plàntans alterosos que, posats en dues fileres, feien un bell passeig al seu voltant. Tota aquesta arbreda vestida de verd formava una arcada allargassada, talment un camí triomfal. Les boletes daurades, fruit estrany i capriciós, brillaven en rebre els raigs lluminosos del sol, i les aigües blavoses, d'un blau clar, per la quantitat de calç que porten, també brillaven encegadoros quan les miraven de cara al disc de foc. Bellugadisses i neguitoses dansaven suaument, empeses per l'oreig fresquívol i de tant en tant, la proa d'una barqueta impertinent partia l'aigua per a deixar-la tota agitada i escumosa.

Les vores, ran de la riba, clapes de veixien de l'aigua i se n'aprofitaven per a fer-hi els nius.

La riba es destacava, vetusta, l'es-

glésia de Porqueres dins la verlor negrosa de la muntanya del fons.

Alçava la testa amb els ulls closos com un descans per a la imaginació excitada i encara una altra visió apareixia de nou davant dels ulls fatigats. Era l'altívol Canigó, cobert sempre amb el mantell blanc, que rebia les últimes rojors del sol de posta.

S'acabava el dia. Jo retornava a la vila corrent i saltant. Un rossinyol cantava i jo també vaig posar-me a taral·lejar una cançó per a demostrar-li que els homes també la sentim com ell la joia de la llibertat.

PERE LLACH I FONT

Un regal per a Sant Josep?

Res millor que una capsula de targetes de fantasia que es hi faran ràpidament a la Impremta d'Amador Garrell: Carrer de Josep Umbert, 30 i 32: Telèfon 2

SASTRERIA MODEL

Dr. Robert, 30: GRANOLLERS: Telèfon 268

Presenta les darreres novelats
Vegeu els nostres aparadors

Llum i tenebra

Abraça'm fort, oh, lluna freda,
que el teu contacte m'és plaent;
no veig ja l'ombra de l'arbreda
ni la tenebra del torrent.

Tens aquest brill de claror fina
que fa marxar tota la por.
Mirant de lluny ja s'endevina
si ja m'espera el meu amor;

La veig més bella sota l'arbre
quan sé que l'has besada tu,
el teu llavi, blanc com el marbre,
té aquell misteri del bes nú.

Lluna de Març, llueix ben clara;
que en tots els angles de la nit
sentim el bes damunt la cara
i aquell amor al mig del pit.

Sagni la carn que es senti viva
al fred contacte del dolor;
de móns estranys vola captiva
una obra estranya de la mort.

F. POLL I VALLS

DLXXXI

Lamentem vivament que no ens hagi estat possible anar a veure aquest film en rel·leu i colors naturals que és una de les actualitats a Barcelona. No en tenim notícies concretes ni en volem tenir. De moment, ens tanquem en el recel de que la solució magnífica del cinema sigui ja un fet constatable en un cinema barceloní.

I passem a «Temps moderns», per Chaplin i Godard.

La universalitat del cinema, ço que li ha donat caràcter d'art vertader, es deu exclusivament a la universalitat del gest. És una cosa que ens ha fet meditar moltíssim que mentre l'idioma estigui estancat en les fronteres de cada nació i representi la dificultat insuperable per a la germanor dels homes, el gest tingui espontàniament el do de borrar les fronteres i esvaïr les característiques racials.

Charlot ha comprès potser com ningú més, aquesta meravella fonamental del cinema i per això s'aferra al cinema mut i es glorifica com el magne mímic del cinema. Perquè en les pel·lícules de Charlot, les paraules hi sobren, ja que les del protagonista, ell les ha substituïdes per l'expressió de la seva faç i del seu gest.

«Temps moderns» és una nova exaltació d'aquesta particularitat extraordinària de Charlot de fer parlar les coses, l'ambient; de tornar corpòries les emocions. Charlot ha estudiat des del seu darrer film «Les llums de la ciutat»; ha cercat afanyós la deu del vertader cinema i no abandonant mai aquelles expressions i visions que li són tan pròpies, s'ha adaptat al que hi ha de més exquisit en altres productors de films. I ha topat amb René Clair i s'ha enamorat d'aquell «Visca la llibertat!». «Temps moderns» traspuia René Clair des del començament fins a la darrera escena, purament charlotiana. L'obsessió de la carretera infinita, misteriosa i silent, és el colofó del film.

«Temps moderns» no és una pel·lícula de riure, encara que fassi riure. En el fons de la rialla de Charlot, s'hi dibuixa aquell sentit tràgic de la vida de què parlàvem dies enrera «Temps moderns» l'hauria de veure tothom fins que no els fessin riure les coses que passen a Charlot.

L'ALTRE